

коєь щото да стори нѣщо недостойно за доблестъта чрезъ която той бѣ очудилъ сичкыя свѣтъ. Но щомъ той видѣ че пламнѣ кладата: сега, извика той, мой любезный Филоктите, познавамъ твоето истинско пріятелство; защото ты обичашъ честъта ми повече отъ живота ми. Нека боговетѣ вы наградиѣтъ за туй! Азъ ти оставамъ туй което имамъ найдрагоцѣнно на земята, тѣзи стрѣлы потопены въ кръвта на Лернейската Идра. Ты знаешъ че раныѣ които тѣ правѣѣтъ сж неисцѣрими; чрезъ тѣхъ ты ще бждешъ непобѣдимъ, какъто азъ бѣхъ, и никой смъртенъ не ще смѣе да противустои на тебе. Познай че умирамъ вѣренъ на нашето пріятелство, и не забравяй никога колко ми бѣше ты драгъ. Но ако ты съчувствуващъ на моитѣ страданія, ты можешъ да ми дадешъ едно послѣдно утѣшеніе: обѣщай ми да не откриешъ никога на никой смъртенъ моята смъртъ, нито мѣстото дѣто ты ще погребешъ коститѣ ми. Азъ му са обѣщахъ, увы! Заклехъ му са даже като обливахъ съ сълзы кладата му. Една радостна луча са поеви на лицето му: но тутакси една выхрушка отъ пламъкъ която го обиколи задуши гласа му и почти го грабнѣ отъ очитѣ ми. Съ сичко туй виждахъ го еще малко презъ пламъцитѣ съ едно лице толкози тихо, като че бѣ овѣнчанъ съ цвѣтя и покритъ съ благоуханія въ веселбыѣ на нѣкое пріятно пиршество посрѣдъ сичкыѣ му пріатели.

„Огъньтъ потреби тосъ часъ сичко което бѣ въ него земно и смъртно, и нищо не му останѣ отъ туй което той бѣ пріель, въ ражданъето си, отъ майка си Алкмена: но, по повелѣніе на Юпитера, той опази тѣзи тѣнка и безсмъртна природа, този небесенъ пламъкъ който е истинното начало на живота, и което той бѣ пріель отъ отца на боговетѣ. Тѣй той са възнесе при тѣхъ подъ златыѣ сводове на звѣздныя Олимпъ да шее нектаръ, дѣто боговетѣ му дадохъ за супруга прелестната Ива, която е богыня на младостъта, и която наливаше нектаръ въ чашата на великаго Юпитера преди Ганимедъ да са удостои за тѣзи честь.

„Колкото за мене, азъ намѣрихъ неисчерпаемъ источникъ на страданія въ тѣзи стрѣлы, които ми той даде за да ма въздигне надъ сичкыѣ герои. Слѣдъ